

ZDRANG!

În clipa aceea, ușile garajului se trântiră de perete.

– AAAHHHHHHH! făcu Stella, trăgând dintr-odată în piept o grămadă de aer.

Era cineva sau ceva acolo?

Afară se dezlănțuia un viscol, iar un vârtej de zăpadă năvăli înăuntru. Stella fugi spre uși și le împinse cu toată forța pentru a ține piept rafalelor puternice de vânt. Funingine veni și el și împreună reușiră să le închidă și să le zăvorască.

— Nici poveste să mai încerci să fugi în seara asta, donșoară, zise fantoma. Trebuie să aștepti până se potolește furtuna. Da' deocamdată nu prea văz să aibă de gând așa ceva.

Preț de-o clipă, pe chipul fetei se citi groaza.

— Dar nu îndrăznesc să mai aștept nicio clipă. Mătușa a încercat deja să ne otrăvească pe mine, pe mama și pe tata, cine știe ce-o să mai vrea să facă? Trebuie să sun la poliție!

— Nu trebe să avem mai multe dovezi înainte? sugeră Funingine.

— Nu! Trebuie să sun imediat! exclamă fata. Dar e foarte periculos.

— De ce?

— Nu sunt decât două telefoane în casă. Unul e în camera Albertei, dar ține ușa încuiată tot timpul. Celălalt e în biroul tatei, iar mătușa e convinsă că actele de proprietate de la Saxby Hall sunt acolo. Stă zi și noapte în biroul ăla, întorcând totul cu fundul în sus.

Funingine căzu o clipă pe gânduri.

— Poate c-aș reuși să-i abat atenția.

— Cum?

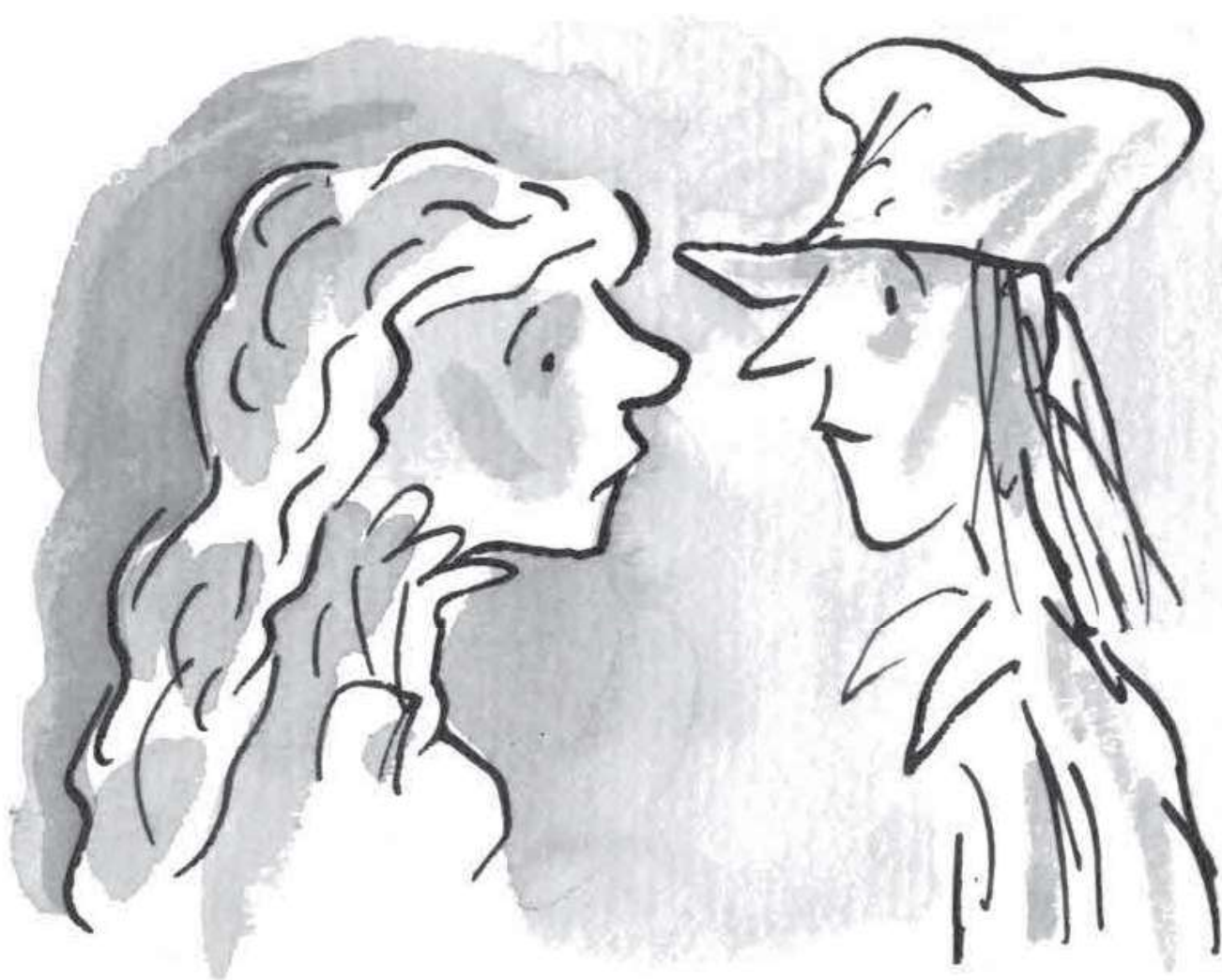
— Ei, nu știu. Să încep să arunc cu farfurii? Nouă, fantomelor, ne plac tare mult lucrurile de felu' ăsta. De obicei, merge de minune.

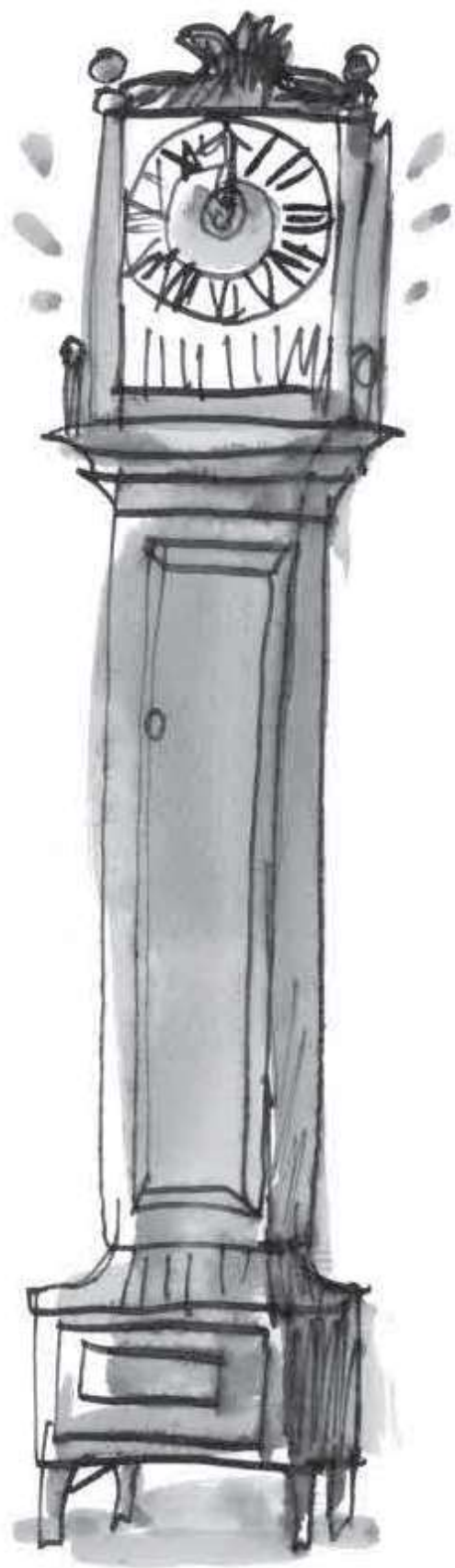
— Dar dacă te prinde? întrebă Stella, care, deși îl știa de puțină vreme pe micul coșar, începuse să țină la el.

— Mătușa Alberta e femeie-n toată firea, nu poa' să mă vadă, nu?

— Da, bineînțeles, răspunse fata, străduindu-se să-și amintească toate regulile acelea privitoare la fantome. Dar Wagner?

— Tre' să ne rugăm să dea Domnu' să doarmă. Bufnița aia te bagă-n sperieți!

Stella și Funi-
ne porniră în vârful
picioarelor pe cori-
dor. Pendula îi sperie
groaznic când bătu
miezul nopții.

BONG!

BONG!

BONG!

BONG!

BONG! BONG!
BONG! BONG!

BONG! BONG!
BONG! BONG!

În curând ajunse-
ră în dreptul vastei
sufragerii și își ițiră
capetele pe lângă ușa
deschisă: Alberta și

Wagner se delectau cu un ospăț nocturn. Era clar, femeia își imagina că nepoata ei era în continuare închisă la loc sigur, în pivnița pentru cărbuni în care o lăsase. De unde să știe că Stella era de fapt la doar câțiva pași de ea?

Alberta stătea la un capăt al nesfârșitei mese, iar bufnița ei era cocoțată la celălalt capăt, cu un șervet legat în jurul gâtului. Încăperea era luminată de un candelabru uriaș, cu vreo douăzeci de lumânări aprinse.

Masa era încărcată cu deserturi – erau singurele lucruri pe care le mânca mătușa Alberta, de când se știa. Niciodată nu mâncase felul întâi. Sau vreun aperitiv. Nu, mătușa Alberta se repezea direct la budincă. Înfulca deserturi la micul dejun, la prânz și la cină, ceea ce o făcea să fie la fel de lată pe cât era de înaltă.

Erau deserturi cu nemiluita!

- Un ștrudel cu mere gigantic, făcut din cel puțin o sută de mere.
- O piramidă înaltă de biluțe de ciocolată.
- Ecleruri mari cât pernele.
- Un tort de ciocolată uriaș, debordând de cremă cu unt.
- Profiteroluri îngrămădite până în tavan.
- Un desert cremos în care ai fi putut înota.
- Gogoși prăjite în ulei, umplute până la refuz cu gem.
- Un tort Pădurea Neagră care-ți lăsa gura apă. Doar te uitai la el și te făceai de două ori mai gras.
- O ditamai căldarea de caramel sărat, abia luat de pe plită, care încă mai bolborosea.
- O bufniță din marțipan în mărime naturală.
- O găleată mare cu frișcă, ce mai avea încă un uriaș gogoloi suplimentar de frișcă deasupra.
- Biscuiți cu unt, cu două straturi de ciocolată.
- Un jeleu tremurător, atât de colosal, că ar fi amortizat căderea unui hipopotam.

Stellei îi lăsă gura apă când văzu toată mâncarea aceea nemaipomenită. Biata fată nu mai mâncase de câteva zile. Pentru o clipă, avu impresia că o să leșine din cauza mirosului încântător al tuturor acelor deserturi. Mătușa Alberta se îmbuiba cu lăcomie, plescăind zgomotos...

PLEOSC!

...și râgâind între două îmbucături.

H Â R !

HÂÂÂÂRRRR!

**HÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂ
ÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂRRR
RRRRRRRRRRRRRRRRRRRR
RRRRRRRRRRRR!!!**

Alberta ar fi putut câștiga simultan medalia de bronz, pe cea de argint și pe cea de aur la Olimpiada Râgâiturilor.

Între timp, Wagner se servea dintr-o varietate de leșuri ale unor animale sălbatice. Erau acolo șoareci, veverițe, arici, vrăbii, chiar și un bursuc. Toate mâncărurile lui preferate.

În timp ce înfuleca, femeia tria documente dintr-o cutie mare, luată din birou, azvârlind nervoasă peste umăr hârtiile respective.

— Unde sunt blestematele de acte de proprietate? mormăia pentru sine, în timp ce-și îndesa în gură îmbucături uriașe de tort Pădurea Neagră.

— Hai acuma, donșoară, șopti Funingine.